

เรื่องดีที่ไม่อยากเล่า

ดิฉันจำสืบทอดหมิงสมใจ ลืมพัฒนชัย ตำแหน่งผู้ช่วยพยาบาล ได้ปฏิบัติงานที่ OPD สุทธิฯ ตั้งแต่ปี 2542 – ก.ค. 2553 จากการปฏิบัติงานที่นี้ มากกว่า 10 ปี ดิฉันได้พบกับเหตุการณ์มากมายเกี่ยวกับคนไข้ แพทย์ เจ้าหน้าที่ ซึ่งหากจะเล่าทุกเรื่องที่พบเจอ คงจะมากเกินไป จึงขอเล่าเรื่องดีๆ ที่คิดว่าเด็ด และรู้สึกประทับใจ จนลืมไม่ได้จริงๆเลย เพราะเรื่องนี้ ทำให้ดิฉันได้เรียนรู้ว่า เรา(ผู้ช่วยพยาบาล) ทำอะไร ได้แค่ไหน หน การตัดสินใจที่คิดว่าอาจจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ อาจตามมาด้วยปัญหา ที่ยากต่อการแก้ไขได้ และทำให้เกิดการเรียนรู้ถึงการสื่อสารกับคนไข้ต้องมีเทคนิคและความสามารถเฉพาะตัวสูง

เรื่องมีอยู่ว่า คุณศรีไพร ครอบครัวทหารเรือ ได้มาฝากครรภ์ และคลอดที่ รพ. ค่ายสุรนารี แพทย์ D/C กลับบ้านไปแล้ว ปรากฏว่าได้กลับมาพบแพทย์ด้วยอาการแผลฝีเย็บ บวมแดง และปวด แพทย์ตรวจแล้วได้สั่งยาฆ่าเชื้อ (Augmentin 14 เม็ด) และยาแก้ปวดให้ พร้อมกับให้ล้างแผลทุกวัน วันที่คุณศรีไพรมาพบแพทย์เป็นวันพฤหัสบดี วัน ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ให้ล้างแผลที่ห้องฉุกเฉิน แล้ววันจันทร์ให้มาพบแพทย์ที่ห้องตรวจโรคสุติฯ เมื่อวันนัดมาถึง คุณศรีไพรเข้าพบแพทย์ ก็มีการซักถามว่าได้มาล้างแผลทุกวันหรือไม่ คุณศรีไพร ตอบว่ามาทุกวัน แต่ไม่เห็นว่ามีหนองหรือเลือดออกให้เลย แพทย์จึงเรียกดิฉันเข้าไปและให้ประสานกับห้องฉุกเฉินว่าคนไข้รายนี้ทำไมจึงไม่ได้ล้างแผล ดิฉันก็รับคำสั่งว่าค่ะ เมื่อออกจากห้องแพทย์และได้แจ้งพยาบาลประจำ OPD สุทธิฯ (ร.อ.หมิงช่อทิพย์ ยศในขณะนั้น) เมื่อคุณศรีไพร ตรวจเสร็จออกมาขอใบนัด ได้มาถามดิฉันว่าแพทย์สั่งยาแก้ปวดให้อีกหรือไม่ ดิฉันเห็นว่าไม่ได้สั่ง มีแต่ใบนัด ก็ได้แจ้งไปว่าแพทย์นัดคุณมาดูแลแผลวันพรุ่งนี้ คุณศรีไพรก็บอกดิฉันว่า “พี่ คุณหมอบอกให้หนูกินยาแก้ปวดต่อ แต่ว่ายาแก้ปวดที่หมอให้ไปหนูกินหมดแล้ว” ดิฉันก็ไม่ทันได้ดูใบสั่งยาย้อนหลังว่าคนไข้ได้ยาอะไรไปเมื่อไหร่ ได้ยาเท่าไร ก็ได้บอกคุณศรีไพรไปว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวพี่จะถามคุณหมอให้ คุณศรีไพรรอที่หน้าเคาเตอร์ก็ได้ เมื่อดิฉันเข้าไปแจ้งแพทย์ ว่าคนไข้รายนี้ยาแก้ปวดหมด หมอจะสั่งยาให้อีกหรือไม่ แพทย์ก็ (อะปรี๊ด) “อะไรกัน ยาแก้ปวดหมดได้ไง ในเมื่อหมอสั่งยาให้คนไข้กิน 7 วัน ให้ส่งคนไข้ไปคุยกับเภสัชกรด้วยว่ายาแก้ปวดหมดเพราะอะไรช่วยชี้แจงด้วย” ไม่รู้แหละจะให้หมอสั่ง

ยาเพิ่มได้ยังไงในเมื่อเพิ่งสั่งยาไปเองให้ไปคุยกับเภสัชกรเลยว่าจ่ายยาให้คนไข้ครบหรือเปล่า รับผิดชอบด้วยว่ายาหมดได้ไง” ดิฉันตอบค่ะ (คิดในใจว่า ป้าด ห้องยา กว่ายาจะถึงมือคนไข้ต้อง ผ่าน 1.เจ้าหน้าที่จัดยา 2. เภสัชกรตรวจความถูกต้องของยา 3. เภสัชกรแนะนำวิธีกินยา ยังคิดว่าจะเกิดความผิดพลาดจากห้องยารึนี่” แต่ก็ได้ส่ง OPD Card พร้อมคุณศรีไพร ไปคุยกับเภสัชกร คุณศรีไพรกลับมาที่ OPD สูติฯประมาณ 12.20 น. ดิฉันสอบถามคนไข้ว่าหมอห้องยาว่าอย่างไร คุณศรีไพรบอกว่า “หมอไม่ได้ว่าอะไร บอกแต่ว่ายาไม่น่าจะหมด ให้กลับมาให้แพทย์เจ้าของไข้สั่งยา หมอห้องยาจึงจะสามารถจ่ายยาให้ได้” ซึ่งแพทย์ได้ตรวจคนไข้หมดและพักเที่ยง แต่ไม่ได้สั่งดิฉันไว้ว่าถ้าคุณศรีไพรกลับมาจากคุยกับเภสัชกรแล้วให้โทรรายงานด้วย คุณศรีไพรเริ่มร้องไห้พร้อมกับถามดิฉันว่า จะให้หนูทำยังไงพี่แผลหนูก็ปวด ลูกหนูก็ต้องฝากแม่ไว้ ยาก็ไม่มีกิน ดิฉันก็ได้ซักประวัติการกินยาว่าคนไข้กินถูกวิธีหรือไม่ ปรากฏว่าคุณศรีไพรยืนยันว่ากินยาแก้แอสไพรินครั้งละ 1 เม็ด วันละ 2 ครั้ง หลังอาหารเช้า - เย็น ก็กินถูกนี่นา หรือว่าคุณทำยาตก หล่น หาย คุณศรีไพรยืนยันว่าไม่มีพี่ หนูรักษายาอย่างดี กินตามแพทย์สั่งตอนนี้หนูปวดแผลมาก (ดิฉันรู้สึกเห็นใจและสงสารคุณศรีไพรมาก) ดิฉันจึงแนะนำว่าถ้าวันพรุ่งนี้ที่หมอนัดมาดูแผลก็คุยกับคุณหมอเรื่องยาแก้แอสไพรินแล้วกัน คุณศรีไพรร้องไห้และบอกว่าหนูจะไม่มาที่นี่อีกแล้วพี่ พี่รู้มั้ยว่าแผลหนูก็เจ็บ บ้านก็อยู่ไกล ลูกก็ต้องฝากแม่ไว้ ดิฉันปลอบคุณศรีไพรไปว่าให้มาพบแพทย์เถอะ กินยาแก้แอสไพริน และก็ล้างแผลทุกวัน เดี่ยวอาการก็ค่อยๆดีขึ้น แต่ถ้าคุณจะไม่มาจริงๆ คุณก็เอาซองยาแก้แอสไพรินไปซื้อร้านขายยามากินต่อให้ครบ 7 วัน คุณศรีไพรบอกว่าหนูจะไม่มาที่นี่อีกแล้วพี่ แล้วก็ร้องไห้กลับบ้านไป ดิฉันรู้สึกหดหู่ใจมากที่ช่วยอะไรคุณศรีไพรไม่ได้ เวลา 12.30 น. มีคนไข้ที่เพิ่งได้ผลตรวจปัสสาวะมา เป็น Case ที่แพทย์สั่งให้รายงานผลทางโทรศัพท์ ดิฉันก็ได้รายงานผลปัสสาวะไป แพทย์ก็ได้ถามถึง คุณศรีไพร คุยกับเภสัชกรว่าอย่างไร ดิฉันก็รายงานไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แพทย์ถามว่าแล้วใจทำยังไงไม่เห็นแจ้งหมอเลย (อ้าว) ดิฉันก็เลยบอกว่าได้แนะนำให้รอคุยกับหมอวันพรุ่งนี้แต่คนไข้บอกว่าจะไม่มาอีกแล้วก็เลยแนะนำให้เอาซองยาแก้แอสไพรินไปซื้อยามากินต่อให้ครบ 7 วันเท่านั้นแหละค่ะ ดิฉันโดนเป็นชุดเลย “ใจแนะนำคนไข้อย่างนี้ได้ยังไง ใจทำอย่างนี้ผิดนะ มีสิทธิอะไรที่ไปบอกคนไข้อย่างนั้น ไม่รู้ละหมอให้รายงานข้อเท็จจริงด้วยนะ ทำไมละ

ใจ ทำไมใจไม่บอกหมอ” ที่นี้ดิฉันเป็นฝ่ายร้องไห้เองคะพร้อมกับตอบไปว่า “หนูไม่กล้าคะ” อ้อๆ

ในเวลาต่อมาดิฉันได้เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพี่ช่อ ซึ่งเป็นหัวหน้าOPD สุติฯ ก็ได้ไปพบดิฉันพร้อมกับ หาแนวทางปฏิบัติเมื่อเกิดกรณีอย่างนี้ขึ้นอีก พร้อมกับประสานกับลูกเงิน เรื่อง ทำแผลฝีเย็บของคนไข้รายนี้

เช้าวันต่อมา ปรากฏว่าคุณศรีไพร มาตรวจตามนัดพร้อมกับสามีที่เป็นทหารเรือ (หน้าตาเขาเรื่องมาก) ดิฉันรู้สึกดีใจและประหลาดใจที่คุณศรีไพรมาโรงพยาบาล พี่ช่อก็เข้าไปถามคุณศรีไพรซึ่งนั่งอยู่ข้างสามีว่า ทุกครั้งที่คุณมาทำแผลที่ห้องลูกเงิน พยาบาลได้จัดให้นอนเตียงที่มีขาหยั่งเหมือนตอนคลอดหรือไม่คะ คุณศรีไพรตอบว่า ได้นอนคะ พี่ช่อถามอีกว่า แล้วพยาบาลได้ใช้ก้อนสำลีชุบน้ำเย็นๆ ป้ายเช็ดบริเวณแผลฝีเย็บให้หรือไม่คะ คุณศรีไพรตอบว่า ได้เช็ดคะ พี่ช่อตอบว่านั่นแหละคะคือการล้างแผลฝีเย็บแล้วยากินที่อยู่ในช่องสีดำ คุณกินอย่างไร คุณศรีไพรตอบว่า หนูกินทุกครั้งทีปวด ถ้าปวดมากหนูก็กิน 2 เม็ดคะ พี่ช่อยิ้มและบอกคุณศรีไพรว่า “คุณศรีไพรคะ ยาที่อยู่ในช่องสีดำ เป็นยาแก้อักเสบนะคะคุณกินผิดวิธียาจึงหมดก่อนกำหนด” คุณศรีไพรบอกว่า “คะ หนูกลับบ้านไปดูซองยาแล้วปรากฏว่าหนูกินผิดเองคะ” สามีที่นั่งอยู่ข้างๆ ซึ่งได้ยินที่พี่ช่อคุยกับคุณศรีไพร พี่ช่อหันมายิ้มและอธิบายสามีคุณศรีไพรอีกครั้ง สามีคุณศรีไพรก็ตอบ “ครับ” มองหน้าภรรยาและสีหน้าไม่เอาเรื่องอีกแล้ว และก่อนจัดคิวเข้าพบแพทย์ พี่ช่อก็ได้รายงาน Case ให้แพทย์เจ้าของไข้ได้ทราบอย่างละเอียดคะ

จากเรื่องนี้ดิฉันขอขอบคุณคุณคุณศรีไพร ที่ทำให้ดิฉันได้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น

ขอขอบคุณ แพทย์ที่ได้กล่าวตักเตือน สั่งสอน ให้ดิฉันได้ ข้อคิดในเรื่องการตัดสินใจ การสอบถามซ้ำ เมื่อเกิดความไม่แน่ใจใน order แพทย์ เพื่อป้องกันความผิดพลาด (อย่าไปกลัวคะ อย่างมากหมอก็แค่ บ่น อย่าคิดว่าเคঁด่า สุดท้ายก็ต้องทำงานร่วมกัน อยู่ดี ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็เพื่อคนไข้ทั้งนั้น)

ขอขอบคุณ พ.ต.หญิงช่อทิพย์ ที่ได้ใช้ความสามารถเฉพาะตัวแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ดิฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับ เทคนิคการทำงานเพิ่มขึ้น คะ

